

Arrest

nr. 136 696 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaren (bijlage 13sexies), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 12 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DIJK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 30 april 1989.

Op 9 augustus 2012 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met de Belgische U.T.. Deze aanvraag wordt aan de verzoeker geweigerd. Met name neemt de burgemeester van de stad Antwerpen op 28 november 2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden waarbij aan de verzoeker tevens het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 30 mei 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van de voornoemde Belgische partner U.T..

Op 25 november 2013, met kennisgeving op 2 december 2013, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) indiende, werd definitief verworpen bij 's Raads arrest nr. 126.084 van 23 juni 2014.

Op 12 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoeker wordt op diezelfde dag nog in kennis gesteld van de bijlage 13septies. De verzoeker diende tegen deze beslissing(en) bij faxpost van 19 januari 2015 een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het nummer 166.166.

Op 12 januari 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tevens tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaren (bijlage 13sexies). Deze beslissing, die tevens op 12 januari 2015 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht, maakt de thans bestreden beslissing uit. Zij is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: B(...)

voornaam: F(...)

geboortedatum: 30.04.1989

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.01.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:*

☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25.03.2013 en op 02.12.2013 twee maal. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd. Het feit dat betrokkene samenwoont met een Belgische onderdaan geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod

staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene vrij om desgevallend een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er andere specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Ter terechtzitting wijst de Raad er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terugdrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, beperkt de advocaat van de verzoeker er zich toe te stellen dat inmiddels tegen het bestreden inreisverbod een beroep tot nietigverklaring werd ingediend middels een ter post aangetekende zending. Er worden geen opmerkingen gemaakt over de niet-ontvankelijkheid van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid nu de vordering geen terugdrijvings- noch een verwijderingsmaatregel betreft. Ook de verweerder verwijst ter terechtzitting naar het bepaalde in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen.

2.2. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend - thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet - , dan dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoeker dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat hij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011,

nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoeker stelt *in casu* slechts het volgende met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet (stuk 5). Bij toepassing van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Bovendien wijst verzoeker er op dat de repatriëring voorzien is op 23.01.2013 (stuk 6).”

Zoals hoger reeds aangegeven, biedt artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet echter geen grondslag voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of terughoudingsmaatregel kwalificeert, nog minder bevat deze bepaling een wettelijk vermoeden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig zou zijn indien tegen een andere dan een verwijderings- of terughoudingsmaatregel binnen de wettelijk voorziene termijn van 10 resp. 5 dagen (artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend door een vreemdeling die is vastgehouden in een welbepaalde plaats.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoeker van zijn vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden. Er valt daarnaast ook niet in te zien waarom het enkele gegeven dat de repatriëring is voorzien op 23 januari 2015, zou inhouden dat een eventuele gewone schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden inreisverbod onherroepelijk te laat zou om voor de verzoeker nog enig nuttig effect te sorteren. Het gegeven dat de verzoeker wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst, houdt op zich geen verband met het thans bestreden inreisverbod maar wel met de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de verzoeker dient, zoals hij overigens heeft gedaan in de zaak met rolnummer 166.166, zich tegen deze laatste beslissing te richten.

De summiere uiteenzetting van de verzoeker inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft dan ook eerder betrekking op de beslissing van 12 januari 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies), en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure inzake het bestreden inreisverbod te laat zou komen en dat het nadeel dat van deze beslissing uitgaat zich alsdan reeds volledig of *quasi* volledig zal hebben voltrokken. Het bestreden inreisverbod houdt in dat de verzoeker, vanaf de betekening ervan, de toegang tot en het verblijf binnen het Schengengrondgebied wordt verboden. De verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied of de Schengenstaten absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval al voldoende zou zijn uitgewerkt, zich zou voltrekken.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste.

2.3. De bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. DE GROOTE